

op dermed, og det er det, jeg har gjort. Hvis Finansudvalget som saadant — ikke et enkelt Medlem og ikke et enkelt Parti, men Finansudvalget som saadant — spørger mig om Ting, som jeg fuldstændig nøjagtigt og paalideligt kan give Meddelelser om, saa skal jeg naturligvis svare, men selv om Finansudvalget som Helhed spurgte mig om det sandsynlige Resultat af Finanshusholdningen i indeværende Aar, vilde jeg nægte at svare derpaa, fordi jeg ganske simpelt ikke kan gøre det paa en efter min Mening forsvarlig og samvittighedsfuld Maade. Og jeg gentager, at efter min Mening er det uden Værdi at vide, hvad der er indgaaet i et Antal Maanedes, 10 eller 11, til deraf at danne sig et paalideligt Skøn over, hvad Resultat Statshusholdningen til Slut vil give. Der er for øvrigt ikke mange Uger, kun ganske faa, inden vi staaar overfor Tillægsbevillingsloven. Til den vil det være mere naturligt at knytte sine Bemærkninger; dér har man i hvert Fald Tillægsbevillingslovens Tal, der jo ganske vist ogsaa, som Erfaringen viser, fjerner sig og maa fjerne sig særdeles meget fra det endelige Statsregnskabs Tal, men dér har man da endelig noget at holde sig til.

Det ærede Medlem klynger sig til sit eneste Lam, som i Virkeligheden er dette: „Store Nordiske“s 10 Millioner. Det ærede Medlem har troet for en Gangs Skyld at have en lille Smule Grund under Fødderne, og jeg undrer mig ikke derover; medens det øvrige var saa særdeles luftigt, saa er der dog her en Realitet, den nemlig, at jeg for at spare Statskassen for 1 pCt. Rente har taget mod et Tilbud fra „Store Nordiske“ om et Indlaan paa 10 Mill. Kr. Det er utvivlsomt rigtigt, men jeg gentager, at det havde været uforsvarligt at gøre andet, fordi det betød en reel Besparelse for Statskassen, der indvandt, uden at der fra Statskassens Side ofredes det fjerneste. Men efter at jeg har erfaret, at der er blot eet Parti her i Rigsdagen, som mener at kunne anfægte noget saadant, hvad jeg ikke i Forvejen havde tænkt mig, skal jeg være meget villig til, hvis en saadan Situation atter maatte fremstaa, da at gaa til Finansudvalgene og faa deres udtrykkelige Godkendelse, den, som jeg ikke er i nogen Tvivl om vil blive mig givet. Jeg siger ikke givet af alle Partier, for jeg tvivler ikke om, hvorledes det ærede Medlems Parti vil stille sig — det har jo sin særegne Maade at stille sig paa —, men hvis jeg faar God-

kendelse af en saadan Transaktion fra Flertallet indenfor Finansudvalgene, saa vil jeg ogsaa foretage den.

Med Hensyn til de Eksempler, jeg havde anført paa Overtrækning fra den tidligere Styrelses Side, maa jeg tilstaa, at min Forbavselse er stadig lige stor over, at det ærede Medlem virkelig vil ræsonnere, som han gør, at han virkelig vil sige, at betydelige Overtrækninger paa disse Varekonti paa et Tidspunkt, da Statens Finanser i saa væsentlig Grad beroede paa disse Varekonti — og det er netop en af de uheldige Ting, vi var kommet ind i under det tidligere Styre, at disse Varekonti var blevet en Kapital-sag for Landet — at disse betydelige Overtrækninger vidste Finansministeren aldeles ikke noget om, dem behøvede han ikke at vide noget om. Det var jo dette, der udsatte det ærede Medlem for denne — jeg vil nødig bruge et for stærkt Udtryk — ulykkelige Stund, da han i December Maaned havde erklæret, at der vilde være en sikker Balance paa det indeværende Finansaar, og saa den 12. Februar fremtraadte i Folketinget og maatte indrømme, at der blev en Underbalance i Stedet for Balance, en Underbalance paa 150 Mill. Kr.; den blev endda noget større, tror jeg, paa Statsregnskabet. Dette ubehagelige Øjeblik udsatte det ærede Medlem sig jo for, netop fordi han ikke havde holdt Øje med disse Konti, og det blev ogsaa den Gang meget stærkt kritiseret, at han ikke havde gjort det. Jeg maa gentage, at her er ikke Tale om en tilfældig ubetydelig Overskridelse, men om en permanent Overskridelse, strækkende sig over en lang Periode. At det ikke skulde være Finansministerens Pligt at holde Øje med dette, og at dette ikke er en Gæld, som Staten som saadan paadrager sig, det vil det være umuligt for det ærede Medlem et overbevise nogen som helst om.

Dalsgaard: Det er blot et Par Bemærkninger, jeg har at gøre til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes). Det ærede Medlem fandt, at Tinget i Aar kun har temmelig kort Tid til at behandle Finanslovsforslaget. Ja, det skal jeg ikke modsige, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Tiden de to foregaaende Aar har været endnu kortere, da havde vi kun henholdsvis 5 og 6 Dage, efter at Folketinget havde vedtaget Finanslovsforslaget ved tredje Behandling, og til Finansaarets Udgang. I Aar er der dog 12 Dage. Jeg finder med det ærede Medlem, at selv 12